

II. ДОПЪЛНИТЕЛНИ ТРУДОВЕ

45. АНГЕЛОВ, Б. По следите на прякора “Бозвели” на архим. Неофита Хилендарски. – Р о д н а реч, X, 1936 – 1937, № 3–4, 152–157.

46. АНГЕЛОВ, Димитър. Аспарух или Исперих. – Р о д и н а, 1939 – 1940, № 2, 161–162.

47. АНГЕЛОВ, Филип. Промяна на името се извършва само от съда. – Д н е в е н труд, 50, № 46, 16 февр. 1996, с. 19.

48. АНДРЕЕВ, В. Д. Передача българских имен собственных в русском языке. – В: Т о п о н и м и к а и транскрипция. Москва, 1964, 122–130.

49. АНДРЕЕВ, Йордан. Всекидневието на българите XII – XIV в. С., 1992.

За лични имена в столицата В. Търново – 20–24.

50. АНДРЕЕВ, Стефан. Данъчен списък на котленските занаятчии от 1869 г. – И з в. на Бълг. истор. дружество, 26, 1968.

51. АНДРЕЕВ, Стефан. Откъс от регистър за ленни владения в Западна Родоп, Югоизточен Пирин и Демир Хисарско. – В: Р о д о п с к и сборник. Т. II. С., 1969, 270–317.

Османски документ от 15–16 век.

52. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Основна българска граматика. С., 1944.

Собствени лични имена: 97–100. Собствени фамилни имена: 100–101. Провищни собствени имена: с. 101. Умалителни собствени лични имена: с. 112.

53. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Нашите собствени имена. – Н а у ч н о-художествено списание (София), N 2, 1977. – Л ъ ч и (София), II, 1947 – 1948, № 2, 21–22.

54. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Изговор и транскрипция на руски

имена в български език. – Б ъ л г. език, II, 1952, № 3–4, 248–252.

Мястото на ударението се запазва както в руски език.

55. АНДРЕЙЧИН, Любомир. По някои въпроси във връзка с латинската транскрипция на български писма. – Б ъ л г. език, 1955, № 3, 246.

Примери с лични имена.

56. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Левтер или Лефтер. – Б ъ л г. език, VI, 1956, № 3, с. 293.

Гръцки дифтонги *αν, εν* е прието да се предават чрез *AB, EB*, независимо дали се чуват *в* или *ф*: *Евлогий, Евтимий, Евтин*. От тук *Левтер*, а не *Лефтер*. Няма връзка с лъв.

57. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За транскрипцията на някои руски имена. – Б ъ л г. език, VI, 1956, № 4, 378–379.

ЛИ на *-ий*. *Й* да не се изпуска, Също на *-ый* като *Могучий*; *-ский* да се предава като *-ски*- *Жуковски*, + *-ская* като *-ска*.

58. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За формата и правописа на прилагателните Кирило-Методиев и Кирило-Методиевски. – Б ъ л г. език, VII, 1957, № 3, 271–273.

59. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Методий или Методи? – Б ъ л г. език, VII, 1957, № 3, с. 285.

В народни говори има тенденция към опростяване *-ИЙ*-Захари, Анани. В книжовния език са разширени случаите на *-Й*. ЛИ минали по книжовен път нямаме основание да опростяваме. Правилно Софроний, Паисий, Методий, Евтимий, Евгений. Да не се заличават народния и книжовен пласт ЛИ.

60. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За ударението на чужди собствени лични имена. – Б ъ л г. език, VII, 1957, № 4, с. 376.

Ако чуждо име по звуков състав е еднакво с българското, трябва да се изговаря с българско ударение. Рус. Владѝмир като бъл. Владимир.

61. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Наставка *-ол* и *-ул*. – Б ъ л г. език, X, 1960, № 1, с. 269.

62. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Латинска транскрипция на българското писмо. – Б ъ л г. език, XI, 1961, № 2, 176–178.

Примери за географски и лично български имена.

63. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За изговора на имената на някои наши писатели. – Б ъ л г. език, 1965, № 4–5, 413–414.

64. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Фамилни имена на *-ОВ* и *-ЕВ*. – Б ъ л г. език, XV, 1965, № 4–5, с. 420.

ФИ се образуват с *-ОВ*. Палатализиране след гласна – *Стое*в, след шипящи *ж, ч, ш, дж*. След мека съгласна в изходно положение: *Кольо–КолЕв*. Форми *Вълчов, Пейов* са диалектни. *-Ар, Златар-ов*, в Изт. България *Златар-ев*. Да се има предвид семейната традиция.

65. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За ударението на някои фамилни имена в нашия език. – Б ъ л г. език, XVI, 1966, № 1, 64–65.

ФИ на *-òв* запазват ударението на ЛИ с изключение *Иванòв, Петрòв, Павлòв, Попòв, Петкòв, Цанкòв*. На *-òв* и такива от турски произход: *Бурмòв, Караджòв, Моллòв, Пашòв*. По време на Възраждането се пазят ударенията от ЛИ *Цанков, Пòпов, Ивàнов, Пèтков*. Преместеното ударение не дава основание да се мисли за по-литературно.

66. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Правопис на Евтим. – Б ъ л г. език, XVI, 1966, № 2, с. 167.

От грц *εν* ‘благо, добро’, *τίμος* ‘почитан, скъп, приятен’, ‘благодарен, добре почитан’. Следователно *Евтимов, Ефтимов*. Според съвр. гръц. и византийски изговор *ев-*: *Евтим, Евстатий* (*ѳ* под влияние на *т*, регр. асимилация).

67. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За някои фамилни имена на *-òв* и *-èв*. – Б ъ л г. език, XVI, 1966, N 6, 591–592.

На *-èв*: от изходно ЛИ с мека съгласна, след *ж, ч, ш, дж*, когато ЛИ е на *-Й* — *Метòдиев, Евлòгиев*. Ударение от последните две точки, ако пада на наставката, те получават *-òв* – *Пашòв, Караджòв*. Имена като *Вълчов, Пейов* се смятат за простионародни. Западни ЛИ – *Мито, Цоно*, образуват с *-ов*.

68. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Относно названията на някои съвременни празници. – Б ъ л г. език, XVII, 1967, № 3, 265–266.

Колела, Възнесение, Преображение... Ден на майката, Ден на детето, Ден на овчаря.

69. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Притежателни прилагателни от руски имена Коля, Саша и др. – Б ъ л г. език, XVII, 1967, № 5, 489–490.

Рус. Колин, Верин, Сашин; на бълг. – на Коля, на Толя...

70. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За ударението в някои български фамилни имена. – Б ъ л г. език, XVIII, 1968, № 4–5, 412–414.

71. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Двойни лични имена. – Б ъ л г. език, XVIII, 1968, № 6, 555–556.

Мария-Магдалена, Ана-Мария, Мария-Десислава. Характерно за западни райони. При нас в особени случаи: лице, станало монах – *Константин-Кирил, Борис-Михаил, Мария-Десислава.* И друг тип – *Иван Асен, Михаил Асен*, при които вторите имена означават рода и не трябва да се пишат с чертица.

72. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Изговор и транскрипция на украински имена. – Б ъ л г. език, XIX, 1969, № 2, 171–175.

73. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За имената Методий, Евтимий и др. – Б ъ л г. език, XIX, 1969, № 3, 291–292.

Да се пишат с *-ИЙ, Евтимий.*

74. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Изговор и транскрипция на белоруски имена. – Б ъ л г. език, XX, 1970, N 1, 38–40.

75. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Фамилни имена на -ски. – Б ъ л г. език, XX, 1970, № 2–3, 232–233.

76. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За транскрипция на някои собствени имена от руски език на българи. – Б ъ л г. език, XXI, 1971, № 2–3, 263–266.

77. АНДРЕЙЧИН, Любомир. По-правилно е Бетховен, а не Бетовен. – Б ъ л г. език, XXI, 1971, № 4, 363–364.

78. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Ботйов, Ботьов и Ботев. (Езикова култура). – Б ъ л г. език, XXII, 1972, № 4, с. 336.

79. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Хегелов, Аристотелов, Гоголев. – Б ъ л г. език, XXIII, 1973, № 1–2, 126–127.

Образуване на притежателни прилагателни: Аристотелов, Хегелов, Гоголев. Подобно е с Василев, възниква от ВасиЛ, а не ЛЬ.

80. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Как да пишем името на Цанко Дюстабанов. – Б ъ л г. език, XXIII, 1973, № 3–4, с. 307.

Дюстабанов, а не Дюзтабанов.

81. АНДРЕЙЧИН, Любомир. За правописа на българското име Мая. – Б ъ л г. език, XXIII, 1973, № 3–4, с. 312.

Майя не, а *Мая* от м. май; като Драгая, Рая.

82. АНДРЕЙЧИН, Любомир. Възникване и строеж на фамилните имена. – В: Л. А н д р е й ч и н. Из историята на нашето езиково строителство. С., 1986, 133–135.

82а. АНТОНОВА, Вера. Новотритият старобългарски надпис на Шуменската крепост. – Из в. на народния музей – Шумен, IV, 1967, с. 80.

Иван Ялксандр.

83. АРМЯНОВ, Георги. Ектоними-прозвища в българския език. – Б ъ л г. език, 42, 1992, № 1, 11–20.

Названия на други народности групи от нашия народ – *манго*; в едни случаи етноним = *манго* ‘циганин’, а в друг – прякор на отделен човек *Манго*.

84. АРНАУДОВ, Александър. Нашите лични имена. – С е п т е м в р. знаме (Пазарджик), № 24, 28 февр. 1973.

85. АРНАУДОВ, Александър. Съкратени лични имена от Пазарджик. – В: С ъ с т о я н и е и проблеми на българската ономастика. Т. 2. Велико Търново, 1995, 102–112.

86. АРНАУДОВ, Михаил. Име и род на Неофит Бозвели. – Р о д н а реч, III, 1929, № 2, 65–71.

Цани Г и н ч е в свързва името с буйния му характер като някой турчин. Н. П о п к о н с т а н т и н о в, името поставено от гърците по име на яничарин в Новоагорско – с. 67. К. Б о з в е л и е в приема от *Вели*, *Вельо* и прилагателното *боз* ‘бозав’, т.е. сиво от *Вели*. А р н а у д о в от *бозмак* ‘развалям’, т.е. лице непокорно, вероломно – с. 68. Първоначално ругателен прякор, а сетне ФИ, РИ.

87. АСИМИЛАТОРСКАТА ПОЛИТИКА на турските завоеватели. – С., 1964. Под ред. на П. Петров.

Дава материали из тур. регистър от края на XVII в. с лични български имена, 186–199.

АсП – съкращение за работа.

88. АТАНАСОВА, Т. Транскрипция на английските имена в бъл-

гарски език. – Б ъ л г. език, VII, 1957, № 6, 535–540.

Засяга главните трудности при транскрибиране на английски имена в български език, идващи от особеностите на звуковата система.

89. БАДАЛАНОВА, Флорентина. За произхода и значението на няколко славянски названия на епически персонаж. – Б ъ л г. фолклористика, X, 1984, № 4, 35–46.

Молодец, юнак, богатир, поленица, храбр, витяз, ден...

89а. БАЙРЯМОВА, Мая. Старобългарски надписи от епохата на Първата българска държава. – Е з и к и литер., 37, 1982, № 1, 60–67.

Антропоними: *Антунси* (отец), *Тудора*, *Ана*, *мостич*, инок *Манаси*, *Паул Хартофилакс*, монах *Ананий*, *Нер(а)* грешник, *Симеон*, поп (*Д)аян*, *Ян*, *Яков*, *Лазар*, монах *Манасий*.

90. БАЛАБАНОВ, Александър. Старогръцките имена на български. – Р о д н а реч, IV, 1931, № 3, 114–117.

91. БАЛКАНСКИ, Тодор. За имената и прозвищата на Ивайло. – Б о р б а (В. Търново), XXX, № 114, 25 септ. 1973.

Вижда в *Кордолукас* — *корд* ‘меч’ и *докс* ‘свиня’ (б.м. атипично неубедително). По-късно *Гордокъва* омоним на *Бръдоква* ‘зеле’. Ивайло (Зелката).

92. БАЛКАНСКИ, Тодор. За формите Аспарух и Исперих. – Б ъ л г. език, XXIV, 1974, № 5, 441–442.

Исперих е сближено с арм. *Аспар-хрук*. П. С к о р ч е в от ирон. *азр* ‘кон’, араб. *rah* ‘вятър, вихър’ = ‘вихрен кон’. Други ирон. *чик* ‘светъл’. **Азпарик*.

93. БАЛКАНСКИ, Тодор. Дядо “Щукар” или дядо “Шчукар”? – Б ъ л г. език, XXVI, 1976, № 4, 246.

94. БАЛКАНСКИ, Тодор. Етимологията на родопските думи *Кородѐ* (*Кърде*, *Кардѐе*, *Кордѐю*), *Карадѐлник*, *Кърдеоник*. – Б ъ л г. език, XXVI, 1976, № 5, 399–402.

Кордоква (прякор на Ивайло).

95. БАЛКАНСКИ, Тодор. Кара Кольо Омарчалията. – Т у р и с т, 1976, № 2, 24–25.

96. БАЛКАНСКИ, Тодор. За чистотата на личните имена. –

Н а р о д н а армия, 17 окт. 1978.

97. БАЛКАНСКИ, Тодор. Легендата и истината за имената на Ивайло. – С е п т е м в р. знаме, № 132, 9 ноем. 1978. – В : Б ъ л г. народни говори. С., 1986, 152–155.

98. БАЛКАНСКИ, Тодор. За формите Аспарух и Исперих. – Хр. П ъ р в е в. Христоматия по езикова култура. С., 1980, 307–308.

99. БАЛКАНСКИ, Тодор. Имало там един селянин Кордоква. – Т у р и с т, XXV, 1980, 19–20.

100. БАЛКАНСКИ, Тодор. Още нещо за загадката Ивайло. – Н а ш а родина, № 5, 1980, с. 31.

101. БАЛКАНСКИ, Тодор. Имало там един селянин Кордокува. – Т у р и с т, № 8, 1980, с. 9.

102. БАЛКАНСКИ, Тодор. Антропонимите в “Старопланински легенди”. – Л и т е р. история, 1981, № 8, 66–67.

103. БАЛКАНСКИ, Тодор. Имената на Ивайло. – Б ъ л г. език, XXXII, 1982, № 4, 344–349.

Дава цялостен преглед по въпроса. Приема първично Иваил Кордоква.

104. БАЛКАНСКИ, Тодор. Личните имена, въпрос и проблем на езиковата култура. – С е п т е м в р. знаме № 66, 19 авг. 1982.

105. БАЛКАНСКИ, Тодор. Из ракитовската антропонимия. – Р о д о п с к а твърдина, № 9, 1983, с. 4.

106. БАЛКАНСКИ, Тодор. Кардия, Кардъо, Кардел, Кардя не са заемки от гръцки език. – С ъ п о с т. езикознание, № 2, 1984, 32–33.

За името *Кордокува* на Ивайло.

106а. БАЛКАНСКИ, Тодор. (в съавт.) Към въпроса за първобългарската Тангра (Тънгра, Тенгра). – В: Б ъ л г. етнография, 3, 1984.

107. БАЛКАНСКИ, Тодор. Факти от миналото в полза на българския корен. – Н о в а светлина, № 110, 1986.

108. БАЛКАНСКИ, Тодор. Те са слезли от планината. История на село Нова махала. – Н о в а светлина, № 86, 1986.
Антропонимия и топонимия.

109. БАЛКАНСКИ, Тодор. Легендата за имената на Ивайло. – В: Б ъ л г. народни говори. С., 1986, 152–155.

110. БАЛКАНСКИ, Тодор. Дорковската връзка. – Р о д о п с к а искра, 1987, № 14, с. 3

111. БАЛКАНСКИ, Тодор. Ислямските духовници, верската и езиковата асимилация. – А т е и с т. трибуна, 1987, № 2, 30–31.
Антропонимия и топонимия.

112. БАЛКАНСКИ, Тодор. Документите потвърждават историческата истина. – С е п т е м в р. знаме, № 57, 1987, с. 2.
Антропонимия и топонимия.

113. БАЛКАНСКИ, Тодор. Краят на една версия. – Р о д о п с к а искра, № 4, 1989, с. 2.

114. БАЛКАНСКИ, Тодор. Имя собственное Палуко. – Б а л к. езикознание, 1989, № 1, 71–72.

115. БАЛКАНСКИ, Тодор. Език, род. традиция. – А т е и с т. трибуна, 1987, № 3, 27–37; № 4, 12–35.
МИ с. 35 с наст. -ице; ЛИ сзв. ...

116. БАЛКАНСКИ, Тодор. Ново четене на името Аспарух. – В: С л а в и с т и ч е н сборник. С., БАН, 1988, 220–222.

117. БАЛКАНСКИ, Тодор. За националната именна система. – Б ъ л г. ез. и литер., 1990, № 2, 2–12.

118. БАЛКАНСКИ, Тодор. Етноними и етнонимични производни. – С., 1991.

119. БАЛКАНСКИ, Тодор. Из българската антропонимия в СССР. – Б ъ л г. език, 1991, N 4, 346–350.

120. БАЛКАНСКИ, Тодор. Етнонимията за основателите на Па-

зарджик. – Б ъ л г. език, 1991, № 6, 550–552.

121. БАЛКАНСКИ, Тодор. Етнонимът *бугари*. История, фалшификация, мистификация, негосция. – Б ъ л г. език, 42, 1992, № 3, 182–193.

122. БАЛКАНСКИ, Тодор. За етимологията на един тип фразеологични единици. – Б ъ л г. език, 42, 1992, № 6, 495–498.

От типа: На Куков ден; На Конски Великден...

123. БАЛКАНСКИ, Тодор. Етнофалическото прозвище Българоубиец в македонската научна и популярна литература. – М а к е д о н и я, № 46, 20 ноември 1992, с. 5.

124. БАЛКАНСКИ, Тодор. Маломир, хан на българите. [Име и етимология]. – Е з. и литер., 48, 1993, № 3–4, 104–106.

Грц. цър. *Μαλλομηρός*; *Μαλομηρ* (1918, I, ч. I, 1918, 332); *Βαλαμεύρον* (през 1939). Внука готски **Βαλαμηρ*. Балкански смята, че първично прабългарско име и преосмислено, народна етимология в славянска среда. **Баламер*, **Балимир*; *п*: *б*: смята *Воин* и *Енровато*, *Расате* също като *Звеница* от *Докс*.

Етимологичен дублет по пример *п*: *б*: е име на с. *Паламирци* .

125. БАЛКАНСКИ, Тодор. Последното дъонме от рода на Табутите. – М а к е д о н и я, № 31, 1993, с. 8.

126. БАЛКАНСКИ, Тодор. Как Георги Нови Софийски стана Джурджо Кратовец и "Кратовският мъченик". – М а к е д о н и я, № 10, 1994, с. 7.

127. БАЛКАНСКИ, Тодор. Към етимологията на българското женско име Расате. – В: С ъ с т о я н и е и проблеми на българската ономастика. Т. 2. Велико Търново, 1995, 122–136.

128. БАЛТАДЖИЕВА, Ж. Бъдещи майки и бащи, важно е как ще се казва детето Ви. – Н а р о д н а младеж, № 13, 16 ян. 1971.

Интервю със Ст. Илчев.

129. БАТАКЛИЕВ, П. Изговор и транскрипция на старогръцките имена в българския език. – Б ъ л г. език, XVII, 1967, № 6, 543–550.

Засяга произношение на съгласни, гласни, дифтонги, придихание, окончания; гръцки имена, преминали през латински.

130. БАТКОВ, Годор. Според Закона за имената промяна – без уморителни митарства по учреждения и ведомства. – *От е ч е с т в. фронт*, № 13386.

131. БЕШЕВЛИЕВ, Васил. Омуртаг, а не Омортаг. – *Р о д н а реч*, V, 1932, № 3–4, с. 158.

В надписите се среща 2 пъти Омуртаг, 2 пъти Омортаг и 1 път Омюртаг. Правилно първото. Томашек обяснява от тюр. йумуртаг. Унг. Катон от чуваш. *ъмьрт* ‘орел’.

132. БЕШЕВЛИЕВ, Васил. Славянизми в първобългарските надписи. – *В: С б о р н и к в чест на акад. Ал. Теодоров-Балан. С.*, 1955, 99–103. Остро, Боян, Маламир, Испор, Мостич.

133. БЕШЕВЛИЕВ, Васил. Надпис ли е бил Именникът на българските князе? – *И з в. на Бълг. арх. институт*, XXIV, 1961, 1–8.

Спира се върху името на *Исперих* и опита за обяснението му в грц. *’Аспаровх*, арм. *Aspar-hruk*; ински местни; А. К у н и н го смята иранско *aspa* ‘кон’. В. И. А б а е в, иран. *aspa*–‘имащ светли коне’; Ив. Д у й ч е в, също иран., *Исперих* приемно от *Испорих*; слав. изменение на *’Аспаровх*; името *Оумор* – слав. форма на *Оуцорос* (4–5).

134. БЕШЕВЛИЕВ, Васил. Иван Асен, а не “Иван-Асен”. – *Б ъ л г. език*, XII, 1962, N 1–2, 121–122.

Иван-Асен означава, че е двойно ЛИ, а в случая имаме “син на Асен”, “Иван, син Асенов”. *Асен* е РИ или ФИ. Образци византийски: Алекси Комнин, Андроник Комнин. Същата епоха: *Лоренцо ди Козимо дей Медичи*, т. е. “Лоренцо, синът на Козимо от фамилия Медичи”, лат. *Гайус Иулиус Цезар*.

135. БЕШЕВЛИЕВ, Васил. Ирански елементи у първобългарите. – *В: А н т и ч н о е общество. М.*, 1968.

За ЛИ *Аспарух*.

136. БЕШЕВЛИЕВ, Веселин. Първобългарски надписи. – *С.*, 1979. 251 с.

Първобългарски лични имена– 243: *Баян, Барс, Богиан, Борес, Дристрос, Еротес, Крумес, Крумол, Корсес, Маламер, Нагин, Омуртаг, Персианос, Пумир, Славос, Телериг, Тумкос, Тукос, Хумер, Мостич* и др.

137. БЕШЕВЛИЕВ, Веселин. Нов прабългарски надпис с името на

Маламир. – Изв. на Нар. музей във Варна. Т. 19 (34). 1983, 111–112.

Вместо *Владимир* да се чете *Маламир*, внук на Крум, а *Михаил* = *Кавхлан Исбул*. [*Епг Малацг*].

138. БЕШЕВЛИЕВ, Веселин. По въпроса за Алциок-Алцеко. – Изв. на Нар. музей – Варна, 20 (35), 1984, 29–35.

139. БИЛЯРСКИ, Иван. Деспот Йоан Тертер (40-те – 90-те години на XIV столетие). – Ист. преглед, 48, № 10, 3–23.

140. БОЕВ, Емил. За предтурското тюркско влияние в българския език – още няколко прабългарски думи. – Българ. език, XV, 1965, № 1, 1–17.

Борис, Борисъ, Боришь. У М. Фасмер – монг. *богори* “мальк”. В гръц. Богорис, Богарис, Гобориис, Борисес, Боросес. Боян от Байан. Кузман по суф. -ман. Курти: Бобратос, Кубратос, Кробатос, Коуртос, Коутрос. Коуртъ, Куртъ. Чавдар – Чако.

141. БОЕВ, Емил. За българско-тюркските езикови връзки. – Изв. на ИБЕ, XVI, 1968, 177–183.

Засяга българо-куманските езикови връзки. Отново разглежда ЛИ Асен: Асѣн, Асань, Асинь, Осѣн, Ясѣн. Златарски доказва, че Асеневи са кумано-българи. Куманско е Бѣлогоунь, в тур. езици *есен* ‘здрав’. Къпчашки заемки в бълг.: бавур, камшик, коркен, крагуй, карагуй.

142. БОЖИНОВ К. Прякорът – народно красноречие. – Читалище, 1987, № 5, 32–33.

143. БОЖИНОВ, Иван. La famille der Acen (1186 – 1460). – Revue bulgare d’Histoire, 1981, № 1–2, 135–156.

144. БОЗВЕЛИЕВ, К. Т. По въпроса за името на Неофит Бозвели. – Родна реч, III, 1930, № 3, 122–126.

Приема, че Прена българска почва и не е тур. структурен тип, където прякорът стои пред ЛИ – Кара Мустафа, Къор Али бей, Топал Хасан.

145. БОЙЧЕВ, Иван. Български имена на българо-мохамедански деца. Културна дейност на женското дружество. (Вести за Родопа). – Правда (Пловдив), № 350, 26 окт. 1941.

146. БОНЕВ, Бончо. Имената на новородените и встъпващите в

брак. – Б а л к а н с к о знаме (Габрово), XXV, № 90, 29 юли 1977.

Разяснява “Наредба за лицата и семейството” (Д ъ р ж а в е н вестник, № 75, 1975).

147. БОТЕВ, Христо. За българските лични имена. – Д. Иловайски. За славянското произхождение на българи. Букурещ, 1975.

148. БОЯДЖИЕВ, Д. К. Влахов. Тракийски лични имена. – In: S t u d i a Thracica, 2, БАН, 1976, № 6, с. 138. [Отзив].

149. БОЯДЖИЕВА, Ек. Родът Герман от Банско. – И с т о р. преглед, XLI, 1985, № 8, 57–69.

XVII – XVIII в. – скица на рода, предимно църковни христ. имена. Герман – Гола войвода – роднинство.

149а. БОЯДЖИЕВ, Веселин. Рядко използвани (нискокочестотни) лични имена в Централното Средногорие от втората половина на XIX век и началните десетилетия на XX век. – В: О н о м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 77–82.

Наблюдението се основава на лични имена в Панагорище, Стрелча и Копривщица. Използват се сравнителни таблици.

150. БОЯДЖИЕВ, Ж. Към въпроса за хибридните лични имена. – Б ъ л г. език, XXV, 1975, № 2, 146–148.

Маридона>Мари + Дона; Верожанка>Вера + Жанка.

151. БОЯДЖИЕВ, Илия. Стоянка или Джозефина? – У ч и т е л с к о дело, № 3, 20 ян. 1988.

152. БОЯДЖИЕВ, Илия. Откъде е произхождал средновековният владетел Смилец. – В е к о в е, 1984, № 4, 58–63.

Съдържа и топонимичен материал.

153. БОЯДЖИЕВ, Н. Ив. В. Новини, Цариград, III, 1892, № 7, имена от гр. Воден; III, 1893, № 95 от Горни Порой.

Дава собствени имена от Македония.

154. БОЯДЖИЕВ, Тодор. По някои правописни въпроси. – Б ъ л г. език, XVI, 1966, № 2, 145–152.

1. Иван Давидковата поезия – с. 145.
2. Методи-Методий – с. 151.
3. Шан-з Елизе – с. 151.

155. БОЯДЖИЕВ, Т. Un mode particulier de formation de noms propres en Bulgare. – In: P r o c. of XIII th Congress. T. I. 1982, 241–243.

Фонетични и морфологични елементи от две имена: *Ганелия* (Гана + Анелия); *Добрилия* (Добра + Емилия); *Кристебела* (Кристина + Изабела).

155^a. БРАТАНОВА, Маргарита. Новите и старите фамилни имена на помаците в Тетевенско. – В: О н о м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 99–103.

Засяга нови и стари ФИ от арабско-турски произход в трите помашки села Градежница, Глогово и Галата.

155^b. БРАТАНОВА, Маргарита. Имената на тетевенските помаци и тяхната душевност ой бит. – В: О н о м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 125–128.

През 1974 г. се заменят арабско-турските ЛИ с български.

156. БРЕЗИНСКИ, Стефан. Звателни форми при лични имена. – Р а б о т н. дело, 61, № 233, 21 авг. 1977, с. 5.

157. БРЕЗИНСКИ, Стефан. Начини за образуване на притежателни прилагателни имена. – В: П р о б л е м и на езиковата култура. С., 1980, 240–245.

Петров баща, Илиево ножче... Ст. С т о я н о в “Притежателни за лична принадлежност”.

158. БУБАЛОВ, Иван. “Този хъш носеше името на парижки аген- татор” [Никола]. – Ч е р н о м о р с к и фронт (Бургас), № 12491, 20 март 1983.

Данни за името.

159. БУКОВСКИ, Христо. Войнягово помни синеокия учител. [В. Левски]. – Л и т е р. фронт, № 7, 1986, с. 6.

Данни за името.

160. БУРОВ, Стоян. Стилистически наблюдения за мястото на

ударението при съществителните имена в съвременния български език.
– Б ъ л г. език, XXVI, 1976, № 3, 196–201.

161. БЪЛГАРОМОХАМЕДАНИТЕ си променят имената. – Р о д о п с к о е х о (Асеновград), № 898, 26 окт. 1942.

162. БЪЧВАРОВ, Янко. Дискусионни мисли за едно непоследователно правописно правило. – Б ъ л г. език, XXV, 1975, № 1, 55–56.
Съкращаване на лични имена при писане с фамилни имена.

162^a. БЪЧВАРОВ, Янко. За правилно транскрибиране на чешките и словашки имена. – Б ъ л г. език, 1984, № 5, 463–466.

163. БЪОДЕЙ, Йозеф. Спомени за Петър Делян в унгарската топонимия. – Е з. и литер., 1985, № 2, 41–45.
Гелян<Делян Петър; Делань, Бань, Д'кляхъ.

164. ВАЙСИЛОВ, Луко. За звучни, красиви и смислени лични имена. – С и л и с т р е н с к а трибуна (Силистра), № 5, 13 ян. 1968.

165. ВАКАРЕЛСКИ, Христо. За прякора Каравелов. – Р о д н а реч, 1931 – 1932, № 3–4, 120–123.
От тур. *Кара-вели* 'черния чорбаджия', а не Вельо или Каравел.

166. ВАКАРЕЛСКИ, Христо. Език и фолклор. – Р о д н а реч, III, 1930, № 3, 113–121.
Засяга прякорите и ЛИ. Разкриване чрез ЛИ култови отношения.

167. ВАСЕВ, Ст. Копривщенски прякори и родови имена на *-ек*. – Р о д н а реч, VIII, 1934 – 1935, № 3–4, 157–158.

168. ВАСИЛЕВ, Ст. П. Две книги върху български собствени имена. – Р о д н а реч, I, № 1, 45–47.
Рецензира книгата на Г. В а й г а н д "Български собствени имена" и "Именник на Синода". Първият събира материал от Речника на Геров, от алманаси. "Именникът" стои по-горе от Вайгандовата сбирка. При преиздаване да се посочи по-подробно геогр. разпространение на ЛИ и се дадат всички гальовни.

169. ВАСИЛЕВ, Димитър. Какво име да дадем на детето си? – С е м е й с т в о и училище, XXXIV, 1982, № 6, 11–12.

170. ВАСИЛЕВ, Ст. П. Правопис на някои собствени имена. – Родна реч, IV, 1930, № 1, 45–46.

Светослав, не Свѣтослав от корен **свѣт**, **свѣтополкъ** – с. 45.

171. ВАЦОВ, Спас. Пиротски имена и прякори. – В: Периодическо списание, XVIII, 453–454.

172. ВАЧКОВА, Кина. Из езиковото богатство на Троянския край. – Заря на комунизма (Ловеч), XVIII, № 122, 16 окт. 1976.

За презимената в Троянско с примери.

173. ВАЧКОВА, Кина. Народен модел по презимена на жени в с. Шипково, Троянско. – Български език, XXVII, 1977, № 1, 46–50.

От мъжки имена – името на спругата: Петко>Петковица, Иван>Иваница, Ивановица.

174. ВЕНЕДИКОВА, Катерина. Имена, свързани с българи в Мала Азия през XI век, в един литературен паметник. – В: Помощни исторически дисциплини. Т. 3.6. 1981, 172–180.

174^a. ВЕНКОВА, Валентина. Особенности на някои антропоними и топоними в португалския и българския език. – В: Ономастично и етнолингвистично пространство на езика. Ч. II. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 43–54.

175. ВИДЕНОВ, Митьо. Софийската “Албена”. – Отечествен фронт, № 9797, 13 авг. 1976.

Нов жилищен комплекс към Витоша.

175^a. ВИДЕНОВ, Михаил. Към антропонимните проблеми на някои нови имена. [Социоллингвистичен опит за анализ]. – В: Ономастично и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 35–42.

176. ВИКТОРОВА, Калина. Името на Райна Попгеоргиева. – Български език, 1977, № 6970.

177. ВЛАХОВ, Кирил. Тракийско съответствие на славянското +МАРЪ в сложни имена. – Български език и литература, XXI, 1966, № 1, 77–80.

Трак. *Мерузанус*, и.-е. *ме-ро-с* в слав. *меръ* + *Волди-меръ*.

178. ВЛАХОВ, Кирил. Етническата принадлежност на името “Мостич чръгобиля при цар Симеон”. – А р х., XI, 1969, № 4, 1–5.
От слав. произход *Мостинег*, пол. *Мости-ил*, сръб., *Мост+ичь*.

179. ВЛАХОВ, Кирил. Славянско име в тракийската антропони-
мия. – Е з. и литер., 1971, № 5, 60–62.
За ЛИ *Велико*.

180. ВЛАХОВ, Кирил. Отново за името *Velico*. – А р х., XV,
1973, № 3, 94–96.

181. ВЛАХОВ, Кирил. По въпроса за протославянските имена в
тракийската ономастика. – В: Г о д. на Софийския университет. Факул-
тет по западни филологии. Т. 69. 1974, № 1, 1–47.

182. ВЛАХОВ, Кирил. Названието *Naemus* – Стара планина. –
Е з. и литер., XXXI, 1976, № 4, 36–42.

183. ВЛАХОВ, Кирил. Улче: Родопи: **Мѣропѣ**. Этимология. –
М., 1976, 66–72.

184. ВЛАХОВ, Кирил. Пулпудева–Пловдив, едно от най-старите
укрепени селища в Европа. – В: С т о години Нар. арх. музей – Пловдив,
20 ноем. 1982.

185. ВЛАХОВ, Сергей. За правоговора на някои руски имена. –
В е ч е р н и новини, № 8, 11 ян. 1955.

186. ВОДЕНИЧАРСКИ, Пеньо Ат. Соколаре (Врачанско). [Исто-
рически очерк]. – Враца, 1963, с. 24.
Фамилни имена: 14–16.

187. ВОРАЧЕК, Иван и Д. Стойнов. Ударението в новобългарски
език. – Н а у к а, III, 1883, 932–943; 999–1001.
Има бележка върху ударението на бащините имена, т.е. патронимични
имена.

188. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Изговор и транскрипция на китайски
имена в българския език. – Б ъ л г. език, VII, 1937, № 3, 251–252.

189. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Как да пишем едно чуждо име. – Е з. и литер., 1954, № 1, с. 71.

Евгени.

190. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Изговор и транскрипция на италиански имена в български език. – Б ъ л г. език, V, 1955, № 1, 39–43.

191. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Употреба на главни букви и тирета в китайски и други собствени имена. – Б ъ л г. език, 1955, № 2, 171–172.

192. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. За правилно писане на чужди имена. – О т е ч е с т. фронт, № 3524, 28 дек. 1955.

193. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Изговор и транскрипция на китайски имена. – Р а б о т н. дело, XXXII, № 208, 27 юли 1958.

194. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. За българската транскрипция на името Антоан дьо Сент Екзюпери. – Б ъ л г. език, XV, 1965, N 3, 276–278.

Да се пише както горе.

195. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Изговор и транскрипция на японски имена в български език. – Б ъ л г. език, XVIII, 1968, 54–63.

196. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Изговор и транскрипция на иранските имена в български език. – Б ъ л г. език, XVIII, 1968, № 6, 531–536.

Засяга особеностите в звуковата система на ирански-персийски език. Ударение на последната сричка. Антропонимия и топонимия.

197. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. За транскрипция на чужди имена в български език. – О т е ч е с т. фронт, № 7438, 1968.

198. ВЪГЛЕНОВ, Михаил и Иван Кънчев. Изговор и транскрипция на корейски имена в българския език. – Б ъ л г. език, XIX, 1969, № 3, 280–287.

199. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. За транскрипция на някои собствени лични имена [от Севлиевско]. – Р о с и ц а (Севлиево), № 23, 3 юли 1872.

200. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. За правописа на някои чужди имена. – Б ъ л г. език, XXIII, 1973, № 3–4, с. 314.

На френски и английски лични имена.

201. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Аленде или “Алиенде”? – Б ъ л г. журналист, 1973, № 6, с. 40.

202. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Китайски имена. – В: И з б о р и транскрипция на чужди имена в български език. С., 1974, 392–408.

203. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Смолянчани или смолянци. – О т е ч е с т. фронт, № 9337, 17 дек. 1974.

204. ВЪГЛЕНОВ, Михаил. Как да напишем някои немски имена. – О т е ч е с т. фронт, № 9189, 21 май 1976.

Шмит, Брант, Хумболт, Вунт.

205. ВЪЛКОВ, П. Прозвищата в разговорната реч. – В: С ъ с т о я н и е и проблеми на българската ономастика. Т. 2. Велико Търново, 1995, 153–160.

206. ВЪЛОВ, Вълло. Новите разкопки на църквата “Св. четиридесет мъченици” във Велико Търново [предварително съобщение]. – А р х., XV, 1974, № 2, 37–54.

1. Златен пръстен-печат **весаpов[ъ] пр[ъ]стен[ъ]** към XIV (XIII) век (с. 45) – палеографски и западнобългарски писмени традиции (с. 46).

2. Пръстен-печат <**дoвpославъ пръ[стенъ]**> XIII – XIV век (с. 47); златен пръстен-печат: <**калоiанов[ъ] пръстенъ**> (с. 49).

207. ВЪЛЧЕВ, Йордан. Разгадката [Ивайло] – Курт (Вълло). – Т р а к и я, 1981, № 2, 119–121.

208. ВЪРБАНОВ, П. За винителния падеж на собствените имена на лица. – Р о д н а реч, VII, 1939 – 1940, № 3–4, 126–132; № 5, 184–200.

209. ВЪРБАНОВ, П. Наричателни имена, употребени като собствени. – Б ъ л г. език, X, 1960, № 1, 55–60.

В. п. при роднински нарицателни имена. Тенденция да изчезне. *Бабо Пено, бате Иване.*

210. ВЪРБАНОВ, П. Имена за лица. – Б ъ л г. език, XI, 1961, № 3, 253–258.

Разглежда нарицателните имена, а между друго и собствени имена в първа група, изрази – у *Иванови*, у *Радини*, на *Иван(а) Вазов*.

211. ГАВАЗОВ, Георги. От легендата до истината. – *Ч и т л и щ е*, 1981, № 7, 28–29.

За родословието на *Кера Тамара* – дъщеря на цар Иван Александър – XIV век.

212. ГАГЕН–ТОРН, Н. И. Боян – песнотворец български. – *Б ъ л г. фолклор*, V, 1979, № 4, 14–29.

213. ГАНДЕВ, Христо. Културно–историческото значение на славяно–българската традиция в личните имена. – *Българската народност през 15-ти век. С.*, 1972, 190–260.

За запазването и разпространението на личните имена у нас. От славянски основи *рад*, *брат*, *добр*, *драг*, *стан* и др.

214. Д-р ГАНЕВ, Г. Иванов. Имена за нашите деца. – В. Търново, 1973, 24 с.

Издание на Окръжен к-т на ОФ, ОНС, Окръжен дом на соц. бит и култура.

215. Д-р ГАНЕВ, Г. Иванов. Образование и произход на собствените имена у българите. – София, 1942, 80 с.

На изследването си гледа като на принос за проучване на собствените имена. Образование по наставки, по произход.ставка *-уш* смята за чужда – с. 39. Витош, Димуш, Никуш, Милуш, Паруш, Радуш, Януш и др.

Рец.: А н д р е й ч и н, Л. – *У ч и л и щ е н преглед*, X, № 8.

216. ГАНЕВ, Ив. Хр. Село Безводно (Кърджалийски окръг) в миналото и днес. – София, 1969, 154 с.

Фамилни имена: 41–44.

217. ГАНЕВ, Ив. Хр. Против употребата на съществителни от мъжки род за назоваване на жени. – *Б ъ л г. език*, 1958, VIII, № 2, 175–176.

218. ГЕГОВА, Боряна. Житейските съдби и правовите възможности. – *А н т е н и*, X, № 7 (475), 13 февр. 1980.

За правните норми по получаване имена на деца без бащи.

219. ГЕНОВ, Любен. Предаване на чешките сричкообразуващи

R, d в български език. – Б ъ л г. език, VIII, 1958, № 1, 60–62.

220. ГЕНОВ, М. Григорий Цамблак. – Б-ка, III, 1930, № 2, 150–195.

ФИ Цамблак е въпрос на спор до наши дни. Рум. епископ М е л х и с е д е к го свързва със слав. *сам+влах* 'чист влах'; други – от *семи+влахус* 'полувлах' – молдовски българин. Обратно – това са чужди изопачавания на бълг. Цамблак. С и р к у – от *цам+влах* (*Цан+влах*) до бълг. Цано, от мак. влашки произход. За Я ц м и р с к и е българин от рода на Евтимий – с. 15, 154 -155.

221. ГЕОРГИЕВА, Елена. Имената на -ЪО и -ЙО в български език. – Б ъ л г. език, VI, 1956, № 1, 27–35.

Да не се пишат с диалектните форми -ю, *Колю, Пею, а Колю, Пею*. Разглежда исторически появата на ЛИ м. р. на -а. В Западна България – *Пера*, зв. п. *Перо, Цола – Цоло*. Дава мотивирани предложения.

222. ГЕОРГИЕВА, Елена и К. Иванова. Пак за имената и презимената. – Н а р о д н а култура, № 23, 6 юни 1959.

223. ГЕОРГИЕВА, Елена. Филип Тотю или Филип Тотю? – Б ъ л г. език, 1970, № 5, 482–483.

224. ГЕОРГИЕВА, Елена. Задължителна и единна правописна практика. – О т е ч е с т. фронт, № 11022, 30 ян. 1981.

225. ГЕОРГИЕВА, Елена. Н. Иванова, П. Радева. От “А” до “Я” имената на българите. Библиотека “100 защо?”, С. , 1985. 245 с. – Б ъ л г. език, XXXVI, 1986, № 1.

226. ГЕОРГИЕВА, О. и Хр. Първев. Българските лични имена. – Б ъ л г. народни извори. С., 1986, 122–127.

227. ГЕОРГИЕВА, М. Ударението на личните собствени имена в съвременния български литературен език. – Б ъ л г. език, X, 1960, № 4, 332–349.

ЛИ, БИ, ФИ, Пр. Дава основната литература. Дели ЛИ от бълг. произход, от чужд произход, умалително-гальовни имена. При Пр. смята наст. -ЕК за турска – с. 349.

227а. ГРИГОРОВА, Мария. Имената на Александър Балабанов. – В: О н о м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 91–92.

Балабанов < тур. *balaban* 'едър, грамаден', с арменска наставка *Балабанян*.

227^b. ГРИГОРОВА, Мария. За някои имена на родовете в с. Голяма Желязна, Троянско. – В: *Ономастично и етнолингвистично пространство на езика*. Ч. I. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 93–94.

228. ГЕОРГИЕВА, Николинка. Някои наблюдения върху антропонимичната система в Поломието от Освобождението до 1900 г. – *Ез. и литер.*, XXXVII, 1982, № 4, 85–94.

229. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Преосмисляне на падежно окончание в членна форма. – *Български език*, VI, 1955, № 3, с. 252.

Род.-Вин. окончание -А (-Я) при ЛИ м. р. минава в окончание -А. *Бориса* дойде, *Ивана* дойде, както *Текото* дойде.

230. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Състояние на антропонимията. – В: *Български етимология и ономастика*. С., БАН, 1960, 19–20.

Засегнати са проблеми в досегашните проучвания: начин на образуване на ЛИ.

231. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Принципи за установяване етимологията на собствените имена. – *Български език*, 1973, № 6, 504–507. – *Проблеми на българския език*. С., 1985, 234–240.

Лично име *Страхота* и *Ретъко*.

232. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Принципи за тълкуване на собствени имена [в тракийски език]. – *Тракийски език и техния език*. С., БАН, 1977, 26–29.

232^a. Някои особености на българските звателни форми. – *Български език*, 26, 1976, № 1–2, 56–59.

Окончания за звателна форма; редукция на неударени гласни --а, -о, -е в източните говори > -ъ, -у, -и; различен произход на окончанията, възникнали в различен период в историята на езика ни.

233. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Тракийски лични и презименни имена – образуване и тълкуване. (Глава пета). – *Тракийски език и техният език*. С., 1977, 40–45.

234. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Тракийските имена на божества: образуване и тълкуване. (Глава шеста). – *Тракийски език и техният език*. С., 1977, 47–62.

235. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Старобългарското лично име РЕТЪКО. – Б ъ л г. език, XXXIII, 1983, № 3, 212–213.

Стпол. *Rethko, Rethco, Retko*, **ретити сѧ** ‘състезавам се’; реть, усърдие, старание, състезание. Гал. съкр. форма от двуст. (стпол. *Reci* – вот); поствербален.

236. ГЕОРГИЕВ, Владимир. Потомците на Патриарх Евтимий. – Н а р о д н а младеж, № 279, 28 дек. 1963.

237. ГЕОРГИЕВ, Г. Ст. Да зачитаме името на поета. – Л и т е р. фронт, 30 май 1963.

Като се обляга на документи от 1873 – 1876 г. държи за формата *Ботѳов*.

238. ГЕОРГИЕВ, Станьо. Собствените прозвищни имена. – Б ъ л г. език, XXI, 1971, № 1, 18–27. – П о м а г а л о по българска морфология. Имена. С., 1978, 81–93.

239. ГЕРАСИМОВ, Тодор. Български и византийски печати. – В: П р е с л а в, II, С., 1976, с. 125.

Български печати на Георги Чърнец (монах), цар Симеон, цар Петър с Мария. Византийски на Леон Саркентпул, на Катепан Симеон, на патриций Леонти, протоспаторий Панкратий, вардарий Списота, антипат Петър, протоспаторий Теодор; Арпади, Хераклий, Юлман, Йоан, Юлий-патриций.

240. ГЕРОВ, Б. Застъпване на двойните гласни и съгласни при чужди имена и думи в спиро. – В: И з в. ДФ. Сл. Т. I. 1942, 52–72.

241. ГЕРОВ, Найден. Кръстни имена. Речник на българският език. Част VI. – Пловдив, 1904, 622–631.

Списък от 2114 ЛИ за м. и ж. р. с ударения, без мястоупотребата им. Влиза изцяло списъкът на Вукадинов, без това да се посочва. Употребява термин “кръстни имена”. Общо според А. Т.-Балан 2137 ЛИ.

242. ГИНЧЕВ, Цани. Няколко думи за българските собствени имена. – Р о д н а реч, V, 1932, № 5, 187–192.

Подрежда ЛИ по корен, семантичен клас. Засяга произхода им, калкирани.

243. ГИЧЕВ. Есе върху тълкуването на името Алусиян. – In: S t u d e s Balkaniques, 1967, № 6. Превод от английски Анелия Ст. Н и к о л о в а.

244. ГОЛЕМИНОВА, Лилия. Бетховен или Бетовен. – Н а р о д-

на култура, № 42, 10 авг. 1963.

245. ГОЧЕВА, Златозара. Култът на Силван в провинция Долна Мизия. – А р х., XXXV, 1993, № 2, 13–21.

Silvanus – староиндийско божество, свързано с горите и дивата природа; поява по време на републиката в Рим; по-късно – божество на дома, земеделието и растителността.

246. ГОЧЕВА, М. Изненадваща находчивост и остроумие. – Ч е р н о м о р с к и фронт, № 5581, 17 март 1965.

Антропонимия в с. Екзарх Антимово.

247. ГРОЗЕВ, Грозю П. – протоиерей. Името на човека. Нравствено слово. – О т е ч е с т. фронт, № 13390, 16 март 1990.

Уважението на едно име се утвърждава от авторитета на носителя му.

248. ГЪЛЪБОВ, Иван. Един малко известен надпис от времето на Срацимир. – Б ъ л г. език, VI, 1956, № 3, 227–238.

В дни ц(а)р(ia) Срацимира пристави се рабъ Би Георги...

249. ГЪЛЪБОВ, Иван. Българският ъ-диалект. – В: Т р у д о в е на Висшия педагогически институт “Братя Кирил и Методий”. Велико Търново. Т. I. 1963 – 1964, № 2, 1–15.

Засяга -ЕК имена.

250. ДАНАИЛОВ, Д. Материали. Прякори. – И з в. на Народния етнографски музей, II, 1922, 96–101.

251. ДАНЧЕВ, Андрей. Т. Атанасова. Английски имена. – В: И з г о в о р и транскрипция на чужди имена в българския език. 1974, 183–216.

Отзив-критика.

252. ДАНЧЕВ, Андрей. Българска транскрипция на английски имена. – Второ прераб. издание. – С., Народна просвета, 1982; Трето издание – С., Изд. "Отворено общество", 1995, 224 с.

253. ДАНЧЕВ, Андрей. Някои допълнителни доводи на формата Лос Анжелес. – Б ъ л г. език, XXXIX, 1989, № 5, 473–475.

254. ДАНЧЕВ, Тотю. Легенда за Кълинчовците. – З а р я на

комунизма (Ловеч), № 117, 14 окт. 1971.

255. ДАЦОВ, Сава Ж. Зайчар и неговото население. – В: П е р и о д и ч н о списание, 1884, № 9, с. 83.

Дава собствени имена от този край.

256. ДЕНИСОВ, Пьотр. Стимул за нови изследвания... – Т р у д, № 186, 11 авг. 1981.

Етноним *българи*.

257. ДЕНЧЕВ, Васил. Лични и фамилни имена в гр. Шумен (Коларовград) през XVIII и XIX век. – О п о м а с т и с а, X, 1965, Kraków, №196, 225–234; XI, 1966, 305–319.

258. ДЕНЧЕВ, В. Из предосвобожденската антропонимия на гр. Шумен. – Б ъ л г. език, XX, 1970, № 6, 529–531.

259. ДЕНЧЕВА, Ж. Не стига само да различиш брошурата. Кои са най-популярните български имена? – Б а л к а н с к о знаме (Габрово), № 9, 2 март 1989 г.

260. ДЕРИБЕЕВ, Борис. Загадката на Малкочбей. – Н о в живот (Кърджали), № 68, 7 юни 1984 .

Топонимичен материал.

261. ДЕ СИЛВА, Гомес. Лингвистика на личните имена. [Методология на тяхното изучаване и резултати от изследванията]. – О п о м а, 1972 – 1973, № 17.

262. ДЕСПОТОВА, Вера. Произход на три фамилни имена от Кукуш. – Е з. и литер., XXXIII, 1978, № 3, 65–67.

Зенгелков, Цицикаков, Алтънтулумов.

263. ДЕЧЕВ, Д. Прабългарски лични имена от индоевропейски произход. – В: О т ч е т на България. Арх. институт, VI, 1926, 19–20.

264. ДЕЧЕВ, Д. Дионис и Дионисий. – Р о д н а реч, I, 1927 – 1928, № 4, с. 175.

265. ДЖОНОВ, Боян. За имената на първобългарските ханове. – В: Ф и л о л о г и я, I, 1977, 7–20.

Авитонол, Ирник, Гостун, Курт, Безмер, Есперих.

266. ДЖОНОВ, Боян. Персонификация на племената в прабългарската антропонимика. – В: Ф и л о л о г и я, 1981, № 8–9, 20–27.

267. ДИМИТРОВ, Б. и К. Станчев. Ценен старобългарски паметник. Неизвестен старобългарски надпис. – П л и с к а, Мадара, Преслав, № 8, 2 дек. 1980, с. 12.

... в Лувър (XI век).

Мощъ стго Кълиманна и стго (Г)еургна цѣлса стго Георгъа а преломаена Кълиманъта – в др. паметници **Климентъ, Климентътъ, Климентъ, Климантъ**; гр. *Κλιμης* (Канмъ).

268. ДИМИТРОВА, Милена. Име по принцип. “Служебно име” или служебно безличие. “Обективният подбор” на субективизми. – Р а б о т н. дело, № 365, 31 дек. 1989.

269. ДИМИТРОВ, Панайот. За да не потъне някъде. – А н т е н и, X, № 42, 15 окт. 1980 г.

Ценна обработка на лични имена в Изворите на история на България. Изготвен списък с 4058 имена на 36916 лица с честотност на имената. Ст. И л ч е в го препоръчва за печатане в ИБЕ при БАН.

270. ДИМИТРОВА, Елена. Ерол и Йанко. – А н т е н и, VI, 1976.

Стремеж към чужди лични имена, а забравяне тези на близки и герои в Севлиево.

270^a. Лични имена-заглавия на песни и албуми в съвременната българска касетна култура. – В: О н о м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. II. В. Търново, ИК “Знак 94”, 1996, 121–130.

Лични имена-заглавия на етнопопесни и албуми; ЛИ – основа за назоваване на хора и ключици.

271. ДИМОВ, Димо. Наблюдение върху имената на габровските деца, родени през 1969 и 1970 г. – Б ъ л г. език, XXI, 1971, № 5, 444–448.

272. ДИМОВ, Димо. Един въпрос около името на Георги Димитров. – Б ъ л г. език, 1972, № 3, с. 260.

273. ДИМОВ, Димо. Имената на В. И. Ленин. – Б ъ л г. език,

XXV, 1975, № 1, 70–71.

274. ДИМОВ, Димо. За името на Юрий Венелин и за още нещо. – Б а л к а н с к о знаме (Габрово), XXIV, № 1, 3 ян. 1975.

275. ДИМОВ, Димо. Фамилното име “Дюстабанов”. – Б а л к а н с к о знаме (Габрово), XXV, № 69, 10 юни 1976.

276. ДОБРЕВ, Й. И. Опис на собствените имена в с. Кривня, Разградско. – И з в. на ИБЕ, 1957, № 5, 429–436.

277. ДОБРЕВ, Петър. Светнало като слънцето. – О т е ч е с т. фронт, № 11978, 3 окт. 1981.

Името си върви с човека. Новият обреден дом в Сливен.

278. ДОБРЕВ, Петър. Пренесено през вековете. [Прабългарски имена]. – О т е ч е с т в о, 1990, № 14, 28–29.

279. ДОБРОДОМОВ, И. Г. Из българското вклада в славянску антропонимию. [К этимологии имени Борисъ]. – А н т р о п о н и м и к а. Москва, 1970, 229–236.

280. ДОБРЯНОВ, Димитър. Закъснели покръстителни. – С е м е й с т в о и училище, 1982, № 6, 12–13.

За имената на децата.

281. ДОЙЧИНОВ, Сашо. Когато се роди момче ... – О т е ч е с т. фронт, XXXI, № 8799, 27 ян. 1973.

За посрещане раждането на момче в различните народи.

282. ДОНЧЕВА-ПЕТКАНОВА, Людмила. Кръстове-енколпиони с образи на светци. – А р х., XXXIII, 1991, № 1, 11–19.

От м. Града, Ивански лък при с. Батошево и с. Крамолин – Севлиевско и др.

283. ДОСЕВ, Н. Подигравателни прякори от Габровско. – Изв. на Нар. етногр. музей, XII, 1936, с. 157.

284. ДОЧЕВ, Борис. Нашите лични имена. – У ч и т. дело, XII, № 52, 28 юни 1960.

Премахването на българизирани чужди имена е невъзможно вече,

интернационалните също. Против модни, сладникави имена да се борим. Изследването на калкираните имена е интересно. Ролята на писатели и учители за хубави имена и пр.

285. ДОЧЕВ, Гено. Настоятелства и настоятели на “Искра” от основаването и до днес. – В: Ю б и л е е н сборник “Искра” (Казанлък), 1923.

Дава много ЛИ и ФИ.

286. ДРАГОВА, Надежда. Защо наричан “Охридски”? – О т е ч е с т. фронт, XXI, № 6913, 3 дек. 1966.

По случай 150 год. от смъртта на Климент Охридски.

287. ДУЙЧЕВ, Иван. Българският княз Пленимир Македонски. – П р е г л е д, XIII, 1942, № 1, 13–20. – Б ъ л г. средновековие. С., 1972, 153–165.

Спомени в Синодика на Борил.

288. ДУЙЧЕВ, Иван. Проучвания върху българското средновековие. – В: Б А Н, 41, 1945, № 1, 10–12.

Името *Боян* от монголски произход, разпространено между тюркски племена. Като нариц. “богат, обилен” – с. 10. Кубратовият син Батбай е носил име Байанос. Борис е туранско име – с. 12.

289. ДУЙЧЕВ, Иван. Една книжовна рядкост в свързка с бъл. минало. – В: Г о д и ш н и к на Бълг. библиотек. институт, I, 1945–1946. С., 1948, 246–254.

ЛИ и ФИ от остров Корфу.

290. ДУЙЧЕВ, Иван. Имя Аспарух в новооткрытых надписях Грузии. – In: А r c h i v Orientalni, XXI, 1953, 353–356.

291. ДУЙЧЕВ, Иван. Осеновица–Асеновица. – В: С б о р н и к в чест на акад. А. Теодоров-Балан по случай 95 му годишнината. С., 1955, 251–256. – П р о у ч в а н и я върху средновековната българска история и култура. С., 1981, 347–353.

За името *Асен*>*Осен* (с. 350).

292. ДУЙЧЕВ, Иван. Най-ранни връзки между първобългари и славяни. – В: Г а в р и л Радоров, ч. II. Изв. Арх. инст. кн., XIX, 1955, №

6, 327–337.

ЛИ Гостун и Безмер – стр. 328.

293. ДУЙЧЕВ, Иван. Върху някои български имена у византийски автори. – В: *Е з и к о в.* изследвания в чест на акад. Ст. Младенов. С., 1957, 157–162.

Алусиан, братов син на Самуил. Някои го смятат арменско, Д у й ч е в дири в лат. *Алуйсиус*, Проникнало от маджарски. Виз. надпис *Асан, Асанес*, вероятно араб.-тур., куманско.

294. ДУЙЧЕВ, Иван. Последният защитник на Срем в 1018 г. – *И с т о р и я*, VIII, 1960, с. 309.

Сирмиум (гр.) укр. Сермон, брат на Нестонг. Днес Сремска Митровица (лов. **Ив. Нестагъ. Нестагъ** в глаг. **несъстажати, сътажати**, точен превод на Ἀλότιος[Алиший]; X–XI век.

295. ДУЙЧЕВ, Иван. Пресиам – Пресиан. Принос към ономастиката на българското средновековие. – В: *Е т н о г р а ф с к и* изследвания в чест на Ст. Романски. С., 1960, 479–482. – *П р о у ч в а н и я* върху средновековната българска история и култура. С., 1981, 343–346.

ЖЛИ Персика, монахиня *Пракси*, от *Евпраксия*.

296. ДУЙЧЕВ, Иван. Славянски местни и лични имена във византийските опсни книги. – *И з в.* на ИБЕ, VIII, 1962, 197–215. – *П р о у ч в а н и я* върху средновековната българска история и култура. С., 1981, 354–370.

297. ДУЙЧЕВ, Иван. Образи на двама българи от XI век. – *Б ъ л г.* средновековие. С., 1972, 529–545.

Борил и Герман.

298. ДУКОВА, Уте. Лични имена и народни поверия. – *Б ъ л г.* народни говори. С., 1986, 134–136.

299. ДУРИДАНОВ, Иван. Развой на българската ономастика. Антропонимия. – *О н о м а с т и к а.* Варшава, II, 1956, 365–379.

Основен очерк и преглед на статии и изследвания.

300. ДУРИДАНОВ, Иван. Има ли субстратни елементи в славянската антропонимия. – В: *С л а в я н с к а* филология, I, 1963, 370–372.

301. ДУРИДАНОВ, Иван. Изговор и транскрипция на шведски имена в българския език. – Б ъ л г. език, XVII, 1967, № 3, 242–247.

302. ДУРИДАНОВ, Иван. Две крупни постижения на полската ономастика. – Б ъ л г. език, XX, 1970, № 4, 388–390.

Речник на старополските собствени имена и Речник на шльонските ФИ. Дава и *Батош* като Батошево.

303. ДУРИДАНОВ, Иван. Проблеми на субстратната антропонимия. – В: С ъ с т о я н и е и проблеми на българската ономастика. Т. 2. В. Търново, 1995, 17–34.

304. ДУРИДАНОВ, Иван. Имената на Бенковски, Каблешков, Волов. – Т у р и с т, XXI, 1976, № 6, с. 21.

Benkov-ski.

Каблешко<Къблешко, Къбел, Кобел. Волов от ЛИ Воло, Вольо, Волимир.

305. ДЮВЕРНУА, Александр. Словарь болгарского языка. Москва, 1885–1889. – П р и т у р к а на български лични имена. Т. II. 1889, 1–9, 89. Имената от сборника “Български народни песни” на братя М и л а д и н о в и.

306. ЕЛЕНСКИ, Й. По някои исторически аспекти на мъжките лични имена в говора на плевенското село Комарево. – Е з. и литер., 1991, № 1, 12–19.

307. ЕМИРИЗЯН, Алис. Термини и терминоелементи от собствени имена (с оглед на строителната терминологична подсистема). – Б ъ л г. език, XXXIX, 1989, N 4, 370–372.

Като Архимедова спирала, Томасов процес...

307а. ЖЕРЕВ, Стоян. Имената на Бойко Жинзифов. – В: О н о - м а с т и ч н о и етнолингвистично пространство на езика. Ч. I. 1996, 95–98.

308. ЖЕЧЕВА, Менча. Етнографското и именно богатство на с. Цонево (Варненско). – Н а р о д н о дело (Варна), № 244 (11570), 5 дек. 1984.

Дава известен брой мъжки и женски лични имена.

309. ЖЕЧЕВА, Менча. Нов български именник. – В: К о м п а с,

№ 27, 1–8 юли 1984.

310. ЖЕЧЕВА, Менча. Какво знаем за село Боряна. – Н а р о д н о дело, № 235, 27 ноември 1985.

311. ЖЕЧЕВА, Менча. Родовите промени на Дългопол. – Н а р о д н о дело (Варна), № 245 (11822), 11 дек. 1985.

Записани 176 родови имена.

312. ЖЕЧЕВА, Менча. Не Бистра, а Братана... – В а р н е н с к а дума, № 22, 21 септ. 1990.

Анкети сред ученици “Харесваш ли си името? На кого си кръстен?”
Имена по буквичка на дядо Б(истра) вм. Братана на дядо Братан.

313. ЖИВКОВ, Цанко. За имената. – Л и т е р . фронт, XII, 1956, № 44, с. 3.

Засяга въпроса за неподходящи и глупави имена: Нафталин. Всяко трето дете носи чуждо име. За хубави народни имена.

314. ЗАГОРОВ, Орлин. Размисли за нашите имена. – А т е и с т . трибуна, 1987, № 5, 3–11.

По повод Н. М и з о в. Тайната на името. 1986.

315. ЗАИМОВ, Йордан. Из панагюрската ономастика. Панагюрски родови имена. – В: П а н а г ю р и щ е и Панагюрския край, I, 1932.

Веселинеков, Грозданеков, Данеков, Дудеков, Калинчеков, Минеков, Мотеков, Панеков, Сребреков. РИ с наст. -ЕК: Араленек, Бистрек, Веселинек, Галинек, Гергинек, Грозданек, Данек, Динек, Донек, Дошек, Дудек, Златек, Калинек, Кулек, Магдек, Маднек, Марек, Минек, Момек, Метек, Панек, Петканек, Раленек, Ружек, Савлек, Сребрек. Брулеков много имена още.

316. ЗАИМОВ, Йордан. Старобългарски лични имена: Безмер, Гостун, Маломир. – И з в. на ИБЕ, 1964, № 11, 449–453.

317. ЗАИМОВ, Йордан. Проучване върху старите славянски имена в германските архиви. – Б ъ л г. език, XVI, 1966, № 3, 277–279.

Книгата на Герхард Ш р и м н е р т; добавя и свои примери към тези в книгата – Гости-вар, Кръсто-вар (вар – схванато вече като наставка вторично, както вече слав, мир (мер); Славомир>Сломер – XV, XVI в., т.е. Славомеръ ‘село на Славомер’.